

POD NEBIE

45.číslo
september - október 2014

RUTINA

2x na Slovíčko s..
s. Kristínka Laurincová
a Sima Martausová
(str. 7 - 9)

Posledná časť
Robiť ťažké veci
Robiť, čo sa hneď nevypláca
(str. 18 - 19)

Recenzia
kniha:
Zvládneš to
(str. 25)

Naším cieľom je:
PRINÁŠAŤ ĽUDOM, ČO JE NOVÉ
POD NEBOM A SPOLOČNE SA
PRIBLIŽOVAŤ K BOHU

REDAKCIA

Adriána „Adá“ Hellebrandtová, Romana „romana“ Hlaváčová, Monika „Mony“ Debnárová, Daniela Barborová, Júlia „Juli“ Tisovská, Katarína „K.“ Škvarková, Jakub „Kubbči“ Tužinský, Tomáš Garaj, Margaréta Mašírová, Patrícia Patíková

GRAFIKA

Lucia Budinská | Titulka: Matúš Maruniak

GRAMATIKA

Andrea Palajová, Katarína Valentovičová, Martina Hubáčová

DUCHOVNÝ VEDÚCI

s. Františka Čáčková OSF

KONTAKT

casopis.podniebie@gmail.com

WEB

aktuality.mojakomunita.sk/web/podniebie
www.facebook.com/PodNebie

Časopis PodNebie zastrešuje spoločenstvo
Dom chvály v Novej Bani

OBSAH

EDITORIÁL | 3

FRANTIŠKA PÍŠE, ŽE... | 3
To, čo zaváňa všednosťou, môžeš
naplniť nevšednou láskou

AKCIE | 4 - 6

Campfest cez objektív | Novobanská obnova |
Najkrajší týždeň v roku | Projekt mladých

NA SLOVÍČKO S... | 7 - 9
sestra Kristína Laurincová |
Sima Martausová

SVEDECTVÁ | 10 - 11

Boh premieňa mňa i môj život | Rutina verzus
život s Bohom | To jediné ostalo - motlitba

ZAMYSLENIE | 12 - 13

Rutina

TÉMA | 14 - 15

Obyčajný deň

MODLITBA | 15

EXTRA | 16 - 17

Kalendár

ROBIŤ ŤAŽKÉ VECI | 18 - 19

Robiť, čo sa hneď nevypláca

SVET KREŠŤANSKEJ HUDBY | 20 - 21

Red

PÁR SLOV | 22 - 23

O rutine

POVZBUDENIE | 24

S kým si?

RECENZIA | 25

Zvládneš to - Max Lucado

MODERNÍ SVÄTÍ | 26 - 27

Sv. Filip Neri

PODRYVÁK | 28

Je pre nás Boh rutina alebo my pre neho?

VESELÝ RECEPTÁRIK | 29

Čoko-margot-tuzemo

PRE BYSTREJŠIU HLAVIČKU | 30

VTIPY | 31

EDITORIÁL

Na konci prázdnin a začiatku nového školského roka vás chcem, milí čitatelia, privítať pri novom čísle. Tak ako sa skončili tie dlho očakávané prázdniny, tak sa začína pre mnohých škola, na ktorú radšej ani nemyslíme. Ale nie všetci neradi na ňu myslia, ja som tá výnimka, ktorá sa na školu teší. Je týždeň pred začiatkom školského roka a rozmyšľám ako Vás zaujmem svojou radosťou.

Začala by som tým, že tieto prázdniny neboli tie vysnívané prázdniny. Málo slnka a veľa vody v podaní dažďa. A aby toho nebolo málo, svojich spolužiakov som takmer vôbec nestretla. Preto sa tak teším na školu, že znova uvidím tie známe tváre v mojom živote. Nuž, školský rok má aj iné pozitívum. Konečne nastáva pevný režim, kde si nemusím nič plánovať, všetko je krásne naplánované od rána do večera. Aj keď sa niektoré dni zdajú ako rutinné, mne to nevaďí, pretože je to iba zdanie. Je to zdanie, lebo v každom dni dostanem nejaké milé prekvapenie a nie od mojich blízkych, ale od Nebeského Otca. Iba on vie ako nás má prekvapiť. Viac k tejto téme

sa vyjadril otec Tomáš (str.12-13). Dúfam, že si toto číslo užijete. Tak si uvarťte teplý nápoj, vyložte si nohy a prajem Vám príjemné čítanie.

Patrícia

FRANTIŠKA PÍŠE, ŽE...

KAŽDODENNOSŤ, PRAVIDELNOSŤ, NUDA BEŽNÉHO DŇA. NIEČO, ČO SA OPAKUJE A TÝM PRIVÁDZA DO ŠIALENSTVA KAŽDÉHO, ČO TÚŽI PO ZMENE, DOBRODRUŽSTVE, AKCII.

Vďaka praobyčajným veciam obyčajného dňa môžem objaviť a lepšie cítiť rozdiel medzi bežným dňom a sviatkom, medzi *fériou* a slávnosťou. Kvalitu života nemerame tým, ako sa vieme vyžiť, keď príde výplata alebo keď vyhráme balík peňazí. Záleží na tom, ako vieme žiť sami so sebou, keď sa nič kúlové okolo nás nedeje. Keď neuhýbame každodenne Božiemu pohľadu do svojich očí a pohľadu tých, ktorých denne stretávame.

Zaujímavé zistenie: rutina je vlastne dar. Nevypĺňa prázdno - napĺňa život. Ako keď umelec na začiatku svojej práce ťahá ľahučké čiary, ktoré sa onedlho stratia a prekryjú farbami a krásou. Poďme ho vyfarbiť. Poďme sa vyfarbiť.

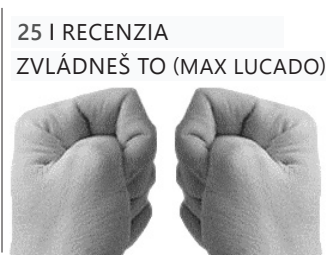
s. Františka

7 - 9 | NA SLOVÍČKO S...
S. KRISTÍNKA LAURINCOVÁ
a SIMA MARTAUSOVÁ

18 - 19 | ROBIŤ ČO SA
HNEĎ NEVYPLÁCA

25 | RECENZIA
ZVLÁDNEŠ TO (MAX LUCADO)

CAMPFEST CEZ OBJEKTÍV

Hneď na začiatku vysvetlím, prečo cez objektív. Na festivale Campfest som bol kameraman a strihač. To je jediný dôvod. A toto je prvá vec ktorú by som vyzdvihol v porovnaní s minulým rokom. Priamy prenos v novovzniknutej televízii Z a aj live stream cez internet.

Hneď po príchode a potom čo som sa zoznánil s technikou, som utekal zarezervovať si voľno na niekoľko pre mňa kľúčových bodov programu. V prvý deň to bola modlitba chvál s kapelou „eSPé“. Ich chvály sú pre mňa vždy veľmi výnimočné a tentokrát som druhú časť ich chvál mohol pomôcť priniesť aj ľuďom pred televíziou. Druhým bodom môjho programu bola kapela z UK „We Are Lions“. S frontmanom kapely som sa mohol stretnúť už pred programom a tak som si s ním urobil foto. Od tejto kapely mám veľmi rád pieseň „Little Love“, a tak som si ju užil. Ale môj čas na Campfeste sa viac točil okolo točenia, takže väčšinu z programu som síce nevidel, no pomohol som, aby to mohli vidieť iní.

Večer mal Peter Lipták workshop o evangelizácii s Božou mocou. Pri ňom sa vždy vylieva Duch Svätý neobyčajným spôsobom. Ľudia na tomto workshope mohli prijať aj modlitbu od iných laikov či kňazov. Ďalší deň bol skoro celý o kamere a strihu, až na dva body. Projekt Godzone si tento rok pripravil program „Za horizont“. Mohol som byť jeho súčasťou a na konci sa modliť za ľudí. Okrem iného bolo pre mňa veľmi silné vidieť jedného chalana, ktorý plakal po dotyku Božou láskou. Boh tam konal veľké veci.

Druhý bod bol rapper z UK „GuvnaB“. To bola tá najväčšia párty tento rok.

Najvýraznejšia vec v piatok bola poobedná búrka. Backstage hlavného stanu bol úplne zaplavený. Desiatky dobrovoľníkov sa ihneď zmobilizovalo a začali sa kopať odvodňovacie kanále, dlhé desiatky metrov. Voda zaplavila veľkú časť elektrických predlžovákov, bol to zázrak, že tam nič nevybuchlo. Po kontrole museli zvukári niektoré časti aparatury vyradiť. Kvôli tejto povodni bol program vo všetkých stanoch na niekoľko hodín zastavený. Tu sa ukázala srdečnosť organizátorov, ktorí ihneď zariadili náhradné ubytovanie (do náhradných stanov) pre ľudí, ktorých úplne vytopilo. Tých tam bolo naozaj veľa.

ABSOLÚTNE TOP CELÉHO CAMPFESTU bolo pre mňa sobotné stretnutie s Jeremy Campom. Keďže bolo také TOP, tak som si nemohol s ním neurobiť aspoň jednu fotku. Niektorých ľudí jeho slová doslova dojali. Potom už pre mňa nasledovalo iba niekoľko dlhým hodin skladania techniky a projekcie.

Ak niekedy budete mať možnosť vyskúšať tento festival, tak si to rozhodne nenechajte ujsť. Ja som tam už bol piaty rok a už teraz sa teším na ten ďalší.

Majo

NOVOBANSKÁ OBNOVA

V polovici augusta sa v našej farnosti konala duchovná obnova (príprava na doživotné sľuby s. Kristinky Laurincovej OSF).

Od stredy až do piatku bolo možné pre kohokolvek, aby navštívil kostol Narodenia Panny Márie a duchovne načerpal pri účasti na adorácii, katechéze alebo pri filme, na sv. omšiach, sv. zmierenia. Celé to duchovne doprevádzal novobanský brat kapucín Peter Vician.

Heslom celej obnovy bolo *Blahoslavení čisťteho srdca, lebo oni uvidia Boha*. Všetky motlidy viedli k príprave našich srdiec na lepšie poznanie Boha a očistenie sa. Úplným vrcholom boli doživotné sľuby našej rodáčky z Novej

Bane sestry Kristinky Laurincovej v sobotu po svätej omši. Pri nej sme si vypočuli jej jednoduché a tak dôležité „áno“ pre život s Bohom v reholi školských sestier sv. Františka. Bol to výnimočný obrat, ktorý sa na Novej Bani ešte nekonal, a preto bol naozaj jedinečný. Celé sa to zakončilo pri gulášu v pastoračnom centre. Bol to víkend kedy sa na Novej Bani konali neobyčajné veci a ktovie, kedy sa niečo podobné bude konať najbližšie.

NAJKRAJŠÍ TÝŽDEŇ V ROKU

Malebná príroda. Pestrofarebné koberce všakovských lúčnych kvetov, kvietkov, kvietčiek. Vôňa lesa. Podmanivé ticho, len šum lístia, bzukot včiel či štebot vtáčikov. A ona. Spokojne si podriemkavajúca v silnom objatí hôr. Chata Kollárová. Aj tento rok si nás svojím čarom zlákala. Neodolali sme jej a prišli sme za ňou prežiť ten najkrajší táborový týždeň v roku.

Nabalili sme ruksaky, posadali do autobusu, poslušne zakývali rodičom a so zatajeným dychom v jedno skoré júlové ráno vyrazili pripravení prežiť ďalšie „Kollárovské dobrodružstvo“. O necelú hodinku sme už boli tam. Opäť nás vítal v celej svojej kráse s bazénom, farebnými preliezkami, dreveným domčekom, ihriskom, zákutiami pre tie najrozličnejšie hry. Tento rok aj s trampolínou a dvomi novými členkami, srnkou a kozičkou v malej zoo. Stačilo pár minút a my sme už boli vybalení, nastúpení a zvedaví, čo nás čaká. Tentokrát sa z nás stali mnísi. Benediktíni, Saleziáni, Dominikáni a Kapucíni. Každé ráno sme si jeden rád predstavili a vyskúšali žiť ich spôsobom života. No a vyskúšali sme si aj deň prežiť naopak. Začali sme ho večerou a skončili raňajkami. Boli sme na túre a na nákupoch v Tesco. Kúpali sme sa, lízali nanuky, spievali táborovú hymnu, tancovali táborový tanec. A mali sme aj svätú omšu. Každý deň. Pretože tu s nami bol celý čas pán kaplán. Bolo nám skvelo. Zastavil sa pre nás čas. Precitli sme až v sobotu, keď už bolo treba odísť. A tak sme to všetko táborové narychlo napchali do ruksakov, nasadli do autobusov, poslednýkrát sa obzreli za ňou, zakývali jej a vyrázili domov.

Domov, kde sme všetko to nabalené tá-

borové vybalili. Roztrhané či špinavé tričká z bizónov, mokré gate z najlepšej vodnej šmýkačky. Zablatené botasky z „boyardu“. Začmudené svetle a mikiny z večernej opekačky. Popodpisované tričká všetkých členov družstva. Modriny a škrabance z nočnej hry. Svalovicu z latríny či štuplíkov. Dokreslené tváre a ruky z maškarného plesu. Fotáky plné starých či nových kamarátov, spolužiakov, ale i nových lások. Nekonečné príbehy o stavaní bunkrov v lese, zakladania ohňa či streľby z luku a airsoftky. Úsmevy prezrádzajúce, že bolo dobre. Iskričky v očiach, že to všetko táborové už muselo skončiť. A nádej v hlase, že o rok sa tam môžeme vrátiť a prežiť to znovu.

Ďakujeme vám, milí rodičia, že ste nám zverili vaše deti a my sme mohli s nimi prežiť ten najvzrušujúcejší týždeň v roku. Ďakujeme vám, decká, za váš úsmev a radosť, ktorú ste nám rozdávali každý deň. Ďakujeme vám, drahí sponzori, že sme mohli aj tento rok spolu s deťmi zažiť nezabudnuteľné dobrodružstvo. Ďakujem aj vám, animátori, za váš čas, pomoc a ochotu darovať týždeň zo svojho voľna. A ďakujeme Tebe, Nebeský Ocko, že si tam s nami bol a držal nad nami ochrannú ruku.

romana.

FOTO Z TÁBORA NÁJDETE NA ZADNEJ STRANE

ZA PODPORU ĎAKUJEME:

HALFPOINT

S. SAMKA A DIVADELNÝ SÚBOR

Z DOMU CHVÁLY

ALEXANDRA VAVROVÁ

P. GREGOROVÁ

LUCIA PÁLENKÁŠOVÁ - GOMBÍK

MÁRIA FIRÁKOVÁ

A ĎALŠÍ BOHUZNÁMI

PRVÁ STAVEBNÁ SPORITEĽŇA

PROJEKT MLADÝCH

Koncom júna sa podarilo v rámci Národného projektu KomPrax (Kompetencie pre prax spolufinancovaného z rozpočtu Európskej únie) uskutočniť v Novej Bani dve podujatia venované zdravotne znevýhodneným občanom. Možnosť zapojiť sa do spomínaného projektu využili Lucia Štefanková a Martin Garaj, vďaka čomu získali aj finančnú dotáciu na realizáciu dvoch stretnutí. Hlavnou myšlienkou, ktorá sa niesla celým projektom, bolo umožniť zdravotne znevýhodneným ľuďom stretnúť sa mimo svojho domáceho prostredia, spoznať nových ľudí a stráviť s nimi čas pri nevšedných činnostiach.

Prvé stretnutie sa konalo v priestoroch Pastoračného centra v Novej Bani. Úvodná časť popoludňajšieho podujatia bola venovaná vzájomnému spoznávaniu sa pozvaných hostí. Spoločne so zdravotne znevýhodnenými prijali pozvanie aj niekoľko mladí ľudia z mesta, ktorí zdravotné ťažkosti nemajú. Môžem potvrdiť, že na oboch stranách bolo zo začiatku cítiť trochu ostychu a nesmelosti. Avšak vhodne zvolenými úvodnými aktivitami sa ľady prelomili a vzájomné spoznávanie sa začalo byť zaujímavé a veselé. Po prvotnom zoznámení sa, nasledovala časť venovaná motivačnému filmu s pútavým posolstvom. Za jeho hlavnú myšlienku môžeme považovať to, že každý človek - či je zdravý alebo chorý - si v sebe nesie niečo výnimočné a našou úlohou je tento potenciál objaviť a využiť ho. Hostia privítali možnosť zapojiť sa do spoločnej diskusie a vymeniť si svoje postrehy k premietnutému filmu. Niektorí z nich sa s nami podelili aj o svoj životný príbeh, za čo im patrí naše uznanie a vďaka. Spomínali na chvíle, kedy sa cítili byť na dne so svojimi silami a vďaka pomoci od Boha či od druhých ľudí dokázali v sebe nájsť silu kráčať ďalej. Na okamihy sme tak mohli okúsiť to vzácné spojenectvo pri spoločnom zdieľaní ľudských osudov. Záverečná časť stretnutia patrila voľnejším rozhovorom pri výbornom občerstvení. Všetci zúčastnení hostia dostali ako darček DVD so spomínaným filmom a knižky s pútavými skutočnými príbehmi. Lúčili sme sa s pocitom efektívne využitého voľného času, radostou zo spoznania nových ľudí a s príslubom, že sa čoskoro stretneme opäť.

Druhé stretnutie nenechalo na seba dlho čakať, a tak sme už 29. júna mohli opäť stráviť

spoločný čas. Tentokrát sa podujatie konalo v priestoroch telocvične ZŠ sv. Alžbety. Organizátori pre hostí pripravili športovú aktivitu, ktorá je vhodná aj pre telesne postihnutých, s názvom boccia. Pre niektorých išlo o úplne nový šport, pre ďalších to už bola známa vec. Úvod podujatia bol preto venovaný oboznámeniu sa s pravidlami hry, pričom každý mal možnosť vyskúšať si niekoľko nezáväzných pokusov. Neskôr sa však začalo aj naostro súťažiť. Počas jednotlivých hier zvyšní súťažiaci povzbudzovali alebo sa venovali rozhovorom či občerstveniu. Viacerí sme sa zhodli na tom, že táto hra v sebe nesie množstvo zábavy a chuti súťažiť a vyhrávať. Po záverečnom sčítaní bodov boli vyhlásené prvé tri miesta a výhercovia si so sebou odniesli diplomy a ceny na pamiatku.

Za seba môžem povedať, že možnosť zúčastniť sa na oboch stretnutiach, bola pre mňa veľmi obohacujúca. Zoznámila som sa s ľuďmi, ktorí napriek svojmu zdravotnému handicapu majú chuť spoznávať nových ľudí a zapájať sa do zaujímavých, ale aj tých bežných činností. Myslím, že hlavná myšlienka projektu je spätá s posolstvom, ktoré nám aj zdravotne znevýhodnení ľudia ukazujú vlastným príkladom - každý v sebe nesie niečo výnimočné a stojí za to spoznať to a podeliť sa tým.

Martina Hubáčová

KomPrax

Kompetencie pre prax

sestra KRISTÍNA LAURINCOVÁ

„Ty si môj Boh. Pre mňa niet šťastia bez teba.“ (Ž 16,2) „Lebo nás ženie Kristova láska, keď si uvedomíme, že ak jeden zomrel za všetkých, teda všetci zomreli.“ (2Kor 5,14)

Posledná prečítaná kniha/vypočutý album/pieseň.

Práve teraz mám dva nové objavy: Heartbeat - Blížšie & Timothy - Poznať ťa viac

Najlepšia rada, akú si kedy dostala?

Neboj sa, Boh ti vždy dá silu v pravý čas.

Pár slov, ktoré vystihujú, prečo žiješ v reholi.

Spoznala som lásku, na ktorú som nevedela povedať „nie“. A prečo školské sestry? Sv. František, sv. Klára a naša zakladateľka Antónia Františka Lamplová sú mi veľmi blízki v ceste ako milovali a nasledovali Krista.

Čo ťa v prípade znechutenia povzbudí?

Božie slovo, vrátiť sa k začiatkom a moje sestry, priatelia a rodinky okolo mňa. Často mi však pomáha odtrhnúť zrak od seba a vnímať väčšie problémy ako tie, ktoré riešim.

Najzaujímavejšia alebo najvtipnejšia otázka o živote v reholi? (Môžeš pridať aj svoju odpoveď.)

To, čo sa mnohých sestier pýtajú, či v noci spíme v habite a závoji.

Odpoveď: Nie (Veď, kto by to stále žehlil:)

Ako by si definovala pojem „moderná sestra“?

Tá, ktorá sa nebojí byť ako Ježiš - byť sama sebou, byť s Otcom, byť s ľuďmi (so všetkými), byť s učeníkmi (moje sestry), byť sama a nechať nech je cez jej život oslávený Boh.

Za rozhovor ďakuje s. Františka Čáčková OSF

zdroj: skolskesestryosf.rehola.sk

Kde práve si a čo robíš?

V tomto čase som v Žiline a snažím sa naučiť našich GSF-ákov angličtinu.

Čo máš teraz vo vrecku a čo nesmieš chýbať v tvojej kabelke?

Práve na tejto sukni nemám vrecká, a kabelku nenosím :), ale v malej športovej taške mám väčšinou ruženec, mobil, kľúče a často malé Písmo.

Čím si chcela byť pred tým, ako si prišla do rehole?

Najprv basketbalistkou, ale keďže môj rast sa zastavil na 160 cm v šiestej triede, tak som to prispôsobila a chcela som byť trénerkou basketbalu. Posledná verzia bola učiteľka telesnej výchovy a angličtiny.

Roky v reholi/Počet vystriedaných komunít.

9 rokov/4 komunity (Žilina, Okoličné, Bratislava, Žilina)

SIMA MARTAUSOVÁ

Sima Martausová je slovenská speváčka a herečka RND (Radošinské naivné divadlo). Pochádza z Považskej Bystrice a v roku 2009 sa stala víťazkou hudobnej súťaže Gospel Talent. Spomínate si ešte na jej koncert v našom malebnom mestečku? Ak ste už náhodou zabudli, v tomto čísle vám prinášame rozhovor s touto mladou speváčkou a herečkou.

Ako ste sa vôbec dostali k hudbe? Čo vás inšpirovalo dať sa na túto dráhu?

Vždy sa mi páčilo, keď som videla niekoho s gitarou a keď niekto tvoril vlastné pesničky. Nikdy mi nenapadlo, že niekedy budem tak tvoriť aj ja. Hudba si ma našla počas vysokej školy a keď som sa začala pomaly učiť hrať na gitare a tvoriť, „zaľúbila som sa“ do muziky ešte viac.

Ako vznikajú vaše piesne? Je nejaká z nich vášmu srdcu najbližšia?

Piesne ma tak nejako navštevujú vždy keď to najmenej čakám. (smiech) Keď prežijem niečo pekné alebo aj menej pekné a cítim, že to potrebujem niekde posunúť, tak väčšinou mi napadne v hlave nejaká pesnička, do ktorej tie zážitky vložím.

Srdcu najbližších mám viac. Možno aspoň zopár z nich: Normálny život, Dobrý deň, To som ja alebo aj nejaké piesne z pripravovaného CD: Želé, Cirkus ... neviem si vybrať len jednu.

Čo pre vás znamená hudba?

Hudba pre mňa znamená hlavne radosť (smiech).

Vaše texty nie sú plné „tuctových fráz“, ale sú veľmi originálne a jedinečné. S akými ohlasmi na svoju hudbu sa stretávate?

Keď stretnem čo i len jedného človeka, ktorému moje piesne v niečom pomôžu alebo urobia aspoň radosť, tak je to pre mňa veľmi vzácne.

Zatiaľ sa našťastie stretávam hlavne s dobroprajnými ľuďmi, ktorí ma povzbudzujú v tom čo robím.

Okrem speváckej dráhy pôsobíte momentálne aj v RND. Ako to zvládate?

Hudba a divadlo sa mi zatiaľ tak prirodzene prelínajú, preto necítim, že by som toho mala nejako veľa. Tak to zvládam dobre a s úsmevom.

Keby ste si mali vybrať medzi speváckou dráhou a divadlom, ako by ste sa rozhodli?

Mám rada oboje, ale hudba je môjmu srdcu bližšia, pretože tam môžem byť vždy sama sebou.

Každý občas potrebujeme vypnúť. Určite okrem práce rada relaxujete. Máte nejakú obľúbenú činnosť?

Veľmi rada chodím do prírody na túry, rada behám, trhám poľné kvety, pijem kávičku, rada si vychutnávam dobré jedlo a blízkosť svojich priateľov.

V júni ste mali koncert aj v Novej Bani. Ako sa vám páčilo novobanské prostredie? Aké bolo publikum?

V Novej Bani som sa cítila úžasne hlavne preto, že tam boli úžasní a milí ľudia. Vytvorili veľmi rodinnú a príjemnú atmosféru, preto sa nám hralo veľmi dobre. Aj Nová Baňa ako mesto sa mi naozaj veľmi páči. Dúfam, že sa tam ešte niekedy vrátim.

Na záver by som sa rada spýtala, čo je pre vás v rámci hudby najväčšou výzvou?

Ja skôr vnímam prítomnosť ako budúcnosť. Myslím, že ani nemám nejaké najväčšie výzvy. Vážim si už len to, že teraz môžem hrať s mojou kapelou a že môžem tvoriť a deliť sa o radosť z hudby aj s inými ľuďmi. Vždy sa teším z každej novej piesne, z každého koncertu a z toho, čím práve žijem v prítomnosti.

Za rozhovor ďakuje Margarétka

FOTO (2): Veronika Valúchová

KEĎ STRETNEM ČO I LEN JEDNÉHO ČLOVEKA, KTORÉMU MOJE PIESNE V NIEČOM POMÔŽU ALEBO UROBIA ASPOŇ RADOŠŤ, TAK JE TO PRE MŇA VEĽMI VZÁCNÉ.

BOH PREMIEŇA MŇA I MÔJ ŽIVOT

Prosili ma už dlhšie, aby som napísal nejaké svedectvo. Mojou rutinou bolo, že som to vždy odmietal s tým, že neviem, čo mám napísať, aj keď som si veľmi dobre uvedomoval, že Pán Boh koná v mojom živote veľa zázrakov.

Veľmi dobre si uvedomujem, že svedectvá neviem písať, ale aspoň skúsím. Volám sa Krátky, a preto skúsím svedčiť v krátkosti o niektorých, pre mňa dôležitých oblastiach.

Pred tým, ako som prijal Pána Boha do svojho života, som nemal dobrý vzťah s mamou. Klamal som jej, bol som drzý, papuľoval som jej, hádal sa s ňou, často kvôli mne plakala, atď. Môj brat? Neboli sme ani priatelia, dá sa povedať, že sme sa stále hádali a normálne sme sa nevedeli ani porozprávať. Priatelia? Mal som pár celkom dobrých priateľov. Škola? Bol som flákač, mali ma za problémového a veľmi mi na nej nezáležalo. Mohol by som pokračovať a hovoriť aj iné oblasti života pred stretnutím s Pánom, ale bolo by to podobné.

Potom, ako som prijal Pána Boha do svojho života a začal som sa modliť, nastal zlom. Mamu mám veľmi rád a dávam jej to najavo, snažím sa poslúchať, som k nej úprimný, veľmi rád s ňou trávim čas a dokážem sa s ňou porozprávať na hocikakú tému. Brat je môj najlepší, resp. jeden z mojich najlepších priateľov a je mi často viac ako brat. Vždy sa na neho môžem spoľahnúť a mám v neho 100% dôveru. Priateľov mám vynikajúcich a je ich naozaj veľa. Som na vysokej škole a s Božou pomocou sa mi darí. Samozrejme, to nie je všetko, mám veľmi dobrú prácu, ktorá ma baví. A ten najkrajší dar som dostal v podobe krásnej a milujúcej priateľky, s ktorou plánujem ostať do konca svojho života.

Rišo

RUTINA VERZUS ŽIVOT S BOHOM

Volám sa Martin a môj život by bol naozaj rutinou, keby som nepoznal Boha. Každý môj deň začínam modlitbou, hneď ako premôžem moju chuť na ďalší spánok. Potom nasleduje ešte pred prácou hygiena a raňajky, samozrejme mám aj obed, večer o piatej domov, večera, hygiena a spánok. Takto každý deň.

Celkom rutina, nemyslíte? Bola by to nuda takto žiť. Ešteže poznám Boha. Vždy ma prekvapí mnohými maličkostami počas dňa. Spomeniem aspoň tie, čo ma najviac tešia. Cestoval som vlakom a jedna staršia pani ma oslovila, či by som jej nepomohol s batožinou a s vnučkou pri vystupovaní, a mňa potešilo, že som mohol poslúžiť. Ďalšia vec, ktorá ma dostáva, je obloha. Každý deň je iná a niekedy je tak krásna, že sa nedá pri pohľade na ňu nezastať. Taktiež každý úsmev, ktorý rozdáam a je mi opätovaný. Keď som si raz v Lidli zabudol peňaženku a zistil som to až pri pokladni, predavačka na mňa

nenahúkala, ale sa ponúkla, že mi ten tovar odloží, pokiaľ sa nevrátim s peniazmi. Tieto maličkosti a mnohé iné robia s nášho života naozaj krásny príbeh.

Som vďačný Bohu za každé vytrhnutie z rutiny a som presvedčený, že sa to deje u každého, len si to nie vždy všimame. Nakoniec mám rád aj veľké veci (napr. keď ma Boh zachránil od pádu zo skaly, po ktorom som mohol skončiť aj na vozíku), ale omnoho radšej som, keď si uvedomím a som vďačný za maličkosti. A vyznávam, že život s Bohom nie je rutina. Boh vás žehnaj, priatelia.

Martin Garaj

TO JEDINÉ OSTALO – MODLITBA

Ako každé prázdniny, aj tento rok sme organizovali pre deti z našej školy detský letný tábor v Ludrovej pri Ružomberku. Najväčšie starosti mi vždy robí počasie, ktoré je posledné roky dosť premenlivé. Aj tento rok ma známi dost strašili, že nebudeme mať veľmi pekný čas. Ale aj tak som verila, že Boh je Pánom aj nad počasím a odovzdala som mu to.

Jeden deň v tábore vždy trávime na kúpalisku. Deti vodu milujú a my v tento deň nemusíme vymýšľať nijaký špeciálny program. Tak sme sa teda vybrali na kúpalisko do Liptovského Jána. Asi po dvoch hodinách sa začalo dosť mračiť. Naša zdravotníčka – rosníčka mi vraví, že dúfa, že vydržíme aspoň do tretej. Po obede mrakov pribúdalo a začalo aj hrmieť. Mnohí ľudia na kúpalisku to vzdali a zo strachu z blížiacej sa búrky sa radšej pobalili a odišli. Bazén bol len a len náš.

Keďže obloha neveštila nič dobré, zostá-

valo mi jediné – modlitba. A tak som chodila okolo bazéna a prosila nášho dobrého Ocka, nech s tým niečo urobí. Odovzdávala som mu tieto radujúce sa deti v bazéne, ale aj peniaze, ktoré sme dali na cestu a na vstup. Vtom spoza mrakov vykuklo slniečko a to bol pre mňa príslub, že Boh mi rozumie a má to vo svojich rukách. Dážď nás obišiel a my sme mohli stráviť na kúpalisku presne taký dlhý čas, aký sme si vyhradili. Boh mi opäť ukázal, že je starostlivý a milujúci Otecko.

**Adriana*

FOTO: boundless.org

RUTINA

**„VŠETKO MÁ SVOJ ČAS A SVOJU CHVÍĽU,
KAŽDÉ ÚSILIE POD NEBOM.“ (KAZ 3, 1)**

Vstávať, jesť, pracovať, svätá omša, večera, hodka relaxu a posteľ. Opäť. Sem-tam obmena, ale ináč celkom dobre organizovaná a jednotvárna rutina. Nemôžem sa sťažovať.

Slovo „rutina“ väčšinou nepoužívame v pozitívnom zmysle.

„Milujem svoju každodennú rutinu!“

„Tak sa teším na to, keď ráno opäť pôjdem v koľajach svojej drahej rutiny!“

„Aj ty máš takú skvelú rutinu?“

Neviem ako vy, ale ešte som nič podobné z úst človeka nepočula.

Boh všetkému stanovil akýsi kolobeh. Stromom rastú lístky, pučia voňavé kvety. Neskôr rodia chutné ovocie. Na jeseň listy zlatistých farieb opadnú. Strom sa pomaly ponára do zimného spánku, aby sa na jar mohol prebudiť k životu plný energie potrebnej na nový začiatok. Tento kolobeh je potrebný a stromom by sa zrejme dobre nedarilo, keby sa obdobia striedali halabala aj napriek tomu, že im zimný chlad či letné 40-ťky s veľkou pravdepodobnosťou nie sú príjemné.

Niekedy sa nám naše dni zdajú byť nudnými. Nevidíme zmysel v činnostiach, ktoré nás nebavia, unavujú či rozčuľujú... Chýba nám rozptýlenie, relax, dobrodružstvo, potešenie. I rutina sa časom mení. Keď sa obzriem späť, zreteľne vidím, ako si Boh činnosti z mojich predošlých „rutín“ používa. Ako do rutiny primiešaval svoje každodenné zázraky a prejavy lásky, ktoré som si pre opakujúci sa rytmus denného kolobehu nevšímala. Všetko to bolo potrebné a zmysluplné. A správne načasované.

Boh robí každý deň jedinečným. Každý deň je neopakovateľný a je príležitosťou. Príležitosťou na „čo“ konkrétne?

Na lásku.

Na radosť.

Na nové zážitky.

Na rozvíjanie vzťahov.

Na zlepšovanie svojich zručností.

Na ďalšie zakúsenie Božej prítomnosti.

Na vďaka za to, aké skvelé dni prežívame a ako sme Bohom obdarení. Za to, že náš život je zorganizovaný a nemusíme žiť v strachu o zajtrajšok.

Predsa je tu jeden návod, ako z každého dňa plného povinností urobiť deň s Bohom. My, ľudia, často oddeľujeme pojmy „duchovný“ a „bežný“ život. Bežné povinnosti patriace do „bežného“ života berieme na plecia a vnímame ako kríž. Sú však skutočne krížom? Je čas prestať byť rozdelenými. Je čas jednoducho začať žiť s Bohom, „chodiť s Bohom“. Čo to znamená? Zasvätiť každú jednu myšlienku, robiť s ním každý jeden krok, činnosť či rozhodnutie. On túži byť pozvaný do každej sekundy. Nestrácať s tebou kontakt počas dňa. Sprevádzať ťa v práci, v škole či pri domácich prácach. Volá nás

k darovaniu sa a zároveň sa ujíma toho, čo mu zveríme. Prečo mu teda nezveriť všetko? „Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu. Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké.“ (Mt 11, 29-30)

Bože, ďakujem ti za moju každodennú rutinu. Prosím, uč ma ju prežívať tak, aby som sa z nej dokázala každý deň radowať. Aby som v nej mohla nachádzať tvoju prítomnosť, prejavy tvojej lásky a všímať si pokoj, ktorý mi prináša. Vezmi si každú jednu súčasť mojej každodennosti. Nech všetko čo mám, patrí tebe a je naplnené tebou samým. Amen.

K.

**MYSLIME STÁLE NA
TO, ŽE DNEŠNÝ DEŇ A
PRÍTOMNÝ OKAMIH JE NÁM
DAROVANÝ, ABY SME SI NÍM
ZASLÚŽILI VEČNOSŤ, PRETO
HO VYUŽIME ČO NAJLEPŠIE.**

FOTO: Matúš Maruniak

OBYČAJNÝ DEŇ

Zvoní budík a mňa čaká ďalší obyčajný deň. Obyčajný preto, lebo som si akosi zvykol, že „obyčajný“ deň je taký, ktorý je neopakovateľne odlišný od všetkých iných; deň plný očakávania neočakávaného a zvrátov, ktoré vie napísať len život. Zvrátov, za aké by sa nemusel hanbiť ani pán Andersen.

Niežeby som nemal rád zmenu, ale mám rád, keď nie je náhla, ale v určitom zmysle „naprogramovaná“, akoby bola súčasťou plánu. Azda aj preto, že z plánov (hoci len jednoduchých) sa teším ani tak nie pre to, čo ma čaká, ako skôr zo splnenia toho, čo som si vytýčil. Bol čas, v ktorom mi táto prekvapivosť dní vadila. Dokonca boli chvíle, keď som sa modlil, aby mi Pán dal aspoň dva podobné dni.

Nie rovnaké, aspoň podobné. Pán ma vyslyšal inak. Podal som si s touto nevšednosťou ruku a naučil som sa z týchto prekvapení tešiť. Aspoň sa o to snažím...

Sú chvíle, keď ma pripravenosť na zmenu a jej prijatie stojí veľa. Najmä vtedy, keď som si naplánoval deň do posledného detailu a zrazu celý program vybuchne už ráno. Ťažko mi je vzdávať sa koľají, ktoré som si vytýčil. Aj vtedy, keď

vlastne ešte ani koľajami nie sú, lebo sú len nevyšliapanými plánmi. Ba dokonca aj vtedy, keď kdesi v hĺbke srdca tuším, že tá zmena bude stať za to.

Práve v tomto je obyčajnosť mojich dní. Akési stále napätie medzi mojimi plánmi a Božími prekvapeniami. Napätie, ktoré som si v určitom zmysle obľúbil a dokonca sa ho vedome snažím udržať. Nechcem, aby mi chýbalo. Denne sa učím, že život je ako gitara. Aby neznela falošne, struny musia byť správne napnuté. Každá zvlášť a všetky medzi sebou. Vtedy sa na nej dá hrať, vtedy sa ňou dá oslavovať Pán.

Príliš voľné struny len nepríjemne drnčia, a zasa príliš napnutým hrozí, že sa potrhajú. Rovnako tak život. Potrebuje neustále dolaďovanie, večné upravovanie tónu. Pretože každý nový deň je ako nová struna. Potrebuje sa „vytahať“, musí sa často dolaďovať. A najmä, treba na nej

PRÍLIŠ VOĽNÉ STRUNY LEN NEPRÍJEMNE DRNČIA, A ZASA PRÍLIŠ NAPNUTÝM HROZÍ, ŽE SA POTRAHÁJÚ.

ROVNAKO TAK ŽIVOT. POTREBUJE NEUSTÁLE DOLAĐOVANIE...

hrať. Prozreteľnosť účinkuje ako ladička. Občas naozaj zázračne.

A tak chválím Pána za to, že moju všednosťou je nevšednosť, že obyčajnosť dňa je v jeho neobyčajnosti, že očakávanie neočakávaného dolaďuje môj život na správnu frekvenciu...

otec Tomáš Kuník

FOTO: otec Tomáš

MODLITBA

Ráno, keď vstaneme, robíme vždy určitý rituál. Vstaneme po niekoľkých odloženiach budíka a so šomraním začneme úplne obyčajný deň. Podľa mňa však nie je náhoda, že každý má určené určité množstvo dní, koľko tu sme. Preto by sme si ich mali vážiť a využiť každý deň naplno. Možno to berieme len ako ďalší deň, ale predsa môže byť posledný. Boh nám dal tento deň, aby sme v ňom žili presne s tými ľuďmi, s ktorými sme. A oni naopak presne s nami! Presne v tom prostredí, v ktorom sme. Nič nie je náhoda a Boh čaká na tvoju odpoveď, ako zareaguješ v každej situácii. Niekedy si to ani neuvedomujeme, ale slová a činy majú veľkú silu. Uvedomujeme si to? Pane, nauč nás pochopiť silu stále opakujúceho prostredia, v ktorom nám chceš niečo dať. Pane, chcem ísť do tohto dňa s tebou...

Mony

PODNEBIE

Myslime stále na to, že dnešný deň
a prítomný okamih je nám darovaný,
aby sme si ním zaslúžili večnosť,
preto ho využime čo najlepšie.

PONDELOK

UTOROK

STREDA

ŠTVRTOK

PIATOK

SOBOTA

NEDEĽA

Modlitbový
úmysel

Cnosť, ktorú
budem rozvíjať

Najdôležitejšia
úloha dňa

Čo nesmiem
zabudnúť

Do čoho sa
mi nechce

Robiť ťažké veci v kláštore - posledná časť

ROBIŤ, ČO SA HNEĎ NEVYPLÁCA

Ostali nám posledné dva typy ťažkých vecí: malé ťažké veci a tie, ktoré sú výzvou pre kultúrne normy.

MALÉ ŤAŽKÉ VECI

Malé ťažké veci sú tie, ktoré sa nevyplácajú okamžite. Vyskytujú sa za dverami našich izieb. Schovávajú sa aj v kostole, či na miestach, kde na nás čaká nejaký šport. A my väčšinou neprichádzame.

SÚ NÁROČNÉ, LEBO:

- nezmiznú, keď ich spravíme
- nezdajú sa byť dôležité
- nezdá sa, že by niečo menili
- nie sú fascinujúce – neohurujú druhých
- a nik sa nepozerala, teda sú neviditeľné

Mamka hovorievala jednu veľmi múdru vetu, ktorá sa väčšinou vzťahovala na upratovanie: „Sú veci, ktoré keď urobíš, nie je to vidno, no keď ich neurobíš, je to vidno.“

Podobne je to aj s malými ťažkými vecami. Možno vieš, že by si mal ísť do kaplnky. „Ale veď nič sa nestane, keď tam nepôjdem“ - hovoríš si - „nič sa nezmení, či tam som, alebo nie som.“ Na tebe však bude vidieť, ako tráviš svoj čas. Čo a kto je pre teba prioritou. Máš pravdu, v kaplnke sa nič nezmení, či tam budeš, alebo nie. Zmeníš sa však ty.

Alebo také cvičenie. Všetko ťa bolí a ty vieš, že cvičenie by to napravilo. Pravidelné cvičenie. Námaha, ktorú nie je vidno. Ty sa však do tej namáhavej aktivity, ktorá sa volá

šport pustíš a výsledok uvidíš. Nie hneď, ale uvidíš.

VECÍ, KTORÉ SÚ VÝZVOU PRE KULTÚRNE NORMY

Tu sa ukáže, koho chceš viac potešiť. Boha, alebo ľudí? Bude sa totiž od teba vyžadovať ísť proti prúdu. Keď však pôjdeš proti prúdu, prídeš k prameňu. Proti prúdu ideme vtedy, keď vieme, že stojí za to, urobiť čo je správne, aj keď to bolí. Správna vec, hoci aj ťažká, je skutočne tou najmúdrejšou a určitým spôsobom aj najľahšou. Vyžaduje však extra dávku trpezlivosti, pretože niekedy až po rokoch sa ukážu dôsledky nášho správneho ťažkého rozhodnutia.

„SÚ VECI, KTORÉ KEĎ UROBÍŠ, NIE JE TO VIDNO, NO KEĎ ICH NEUROBÍŠ, JE TO VIDNO.“

Prispôbujeme sa. A niekedy to možno nazývame slovami: „Dozreli sme, nemáme už tie mladické ideály, padli naše predstavy o tom, ako žiť. Chceli sme žiť radikálne.“ A postupne sme sa prispôbili a zľahčili si spôsob, ako žiť. Si spokojný/á? Nedá sa VIAC a LEPŠIE odpovedať na Božie slovo, prispôbiť sa výzvam kradikalite v nasledovaní Krista a žiť podľa neho? Nebude lepšie, keď vystúpiš zo svojho komfortu a

THE REBELUTION 1 TIMOTHY 4:12

neostaneš tam, kde si a taký aký si, ale začneš tam, kde si a taký aký si a pohneš sa smerom k tomu, kým ťa Boh chce mať?

O vplyve prostredia robil jeden pán testy konformity. Hodte do youtube vyhľadávača slovíčka „Asch Experiment“. Predpokladám, že čiernobiely test vo výťahu sa vám bude páčiť.

Robiť ťažké veci znamená povedať aj NIE. Povedať „nie“ veciam, ktoré od teba Boh nechce a „áno“ tomu, čo je možno niekedy bláznivé alebo príliš jednoduché a nenápadné, no vieš, že Boh to od teba chce.

Čo je zmyslom robenia ťažkých vecí? Oslava Boha. O to nám ide v našom zasvätení. Či?

Tento blok tém o „Robení ťažkých vecí“ už skončil! A čo ty? Začneš teda robiť ťažké veci? Alebo si začal? Napíšeš nám o tom?

PS: Ak vám bolo málo, odporúčam knihy **Robiť ťažké veci** a **Ako začať** od bratov Alexa a Bretta Harrisovcov z vydavateľstva Kumran. Tie múdrejšie vetičky v týchto článkoch o RTV boli asi z týchto dvoch kníh.

s. Františka Čáčková OSF

ČOKOL'VEK ROBÍTE, ROBTE Z TEJ DUŠE AKO PÁNOVI, A NIE AKO ĽUĎOM!

(KOL 3,23)

RED

KREŠŤANSKÁ METALOVÁ SKUPINA

Je mi cťou, dámy a páni, predstaviť vám moju najobľúbenejšiu kapelu. Bola založená v Nashville, štát Tennessee. Z ich prvých troch albumov sa predalo cez milión kusov. Prvé dva albumy - End of Silence (Koniec ticha) a Innocence&Instinct (Nevinnosť&Inštinkt) boli nominované na cenu Grammy za najlepší rockový gospelový album. Nesú názov červenej farby. Kapela Red (alebo R3D). Áno, sú to metalisti.

ČLENOVIA

Ako skoro každá kapela, aj Red vystriedala mnoho členov. Zostali však traja pôvodní. Spevák Michael Barnes a dvojíčky - ale drsní chlapi - bratia Armstrongovci. Posledným súčasným ohnivkom je bubeník Joe Rickard.

HUDBA

Čo sa ich hudby týka, ja by som to zaradil medzi taký light metal (slabší), čo znamená, že tam nie je toľko scream-u (pozn. redaktora: scream – zvuk, ktorý vydáva metalový spevák podobný vreskotu). Čo je neskutočné, že majú prekrásne balady. Môžem len

odporučiť piesne ako *Already Over* (Takmer koniec), *Pieces* (Kúsky), *Hymn for Missing* (Hymna pre stratených)...

Ako bolo vyššie spomínané, ich prvý album nesie názov End of Silence. Vyzýva k tomu, aby sme ako kresťania prestali byť ticho. Hovorí o tom, že už nechcú byť ticho a nechcú byť pasívni. Aby sme ako kresťania vyšli zo svojej zóny komfortu a začali sa zaujímať.

MÔJ NÁZOR

Hlboké texty, elektrické gitary, nádherné balady. Moja najobľúbenejšia kapela. Myslí si, že je obdivuhodné, že sa títo muži snažia prinášať Pána Boha do týchto kruhov, pretože aj metalisti ho potrebujú.

Ak chcem niečo týmto článkom povedať, tak to, že aj ľudia, ktorí majú radi metal môžu milovať Pána Boha. Že nie každý metalista je automaticky satanista alebo zlý človek. Pán Boh miluje každého človeka rovnako, nikoho viac ani menej. Možno práve ich hudba môže byť pomocnou rukou niekomu, kto hľadá zmysel...

Dominik

PREKLAD

PIECES (KÚSOČKY)

Som tu znova
Tisíc míľ ďaleko od teba
Zlomený chaos, len roztrúsene časti
mňa samého
Tak som sa snažil
Myslieť si, že to zvládnem aj sám
Toľko som toho stratil, po ceste sem.

Vidím tvoju tvár
A viem, že konečne som tvoj
Našiel som všetko o čom som si
myslel, že je stratené
Zavolala si moje meno
Prišiel som k tebe po kúskoch
A teraz ma môžeš zoceliť.

Prišiel som zničený
Ale ty ma poskladáš
Ako časti puzzle v твоjich očiach

Vidím tvoju tvár
A viem, že konečne som tvoj
Našiel som všetko o čom som si
myslel, že je stratené
Zavolala si moje meno
Prišiel som k tebe po kúskoch
A teraz ma môžeš zoceliť.

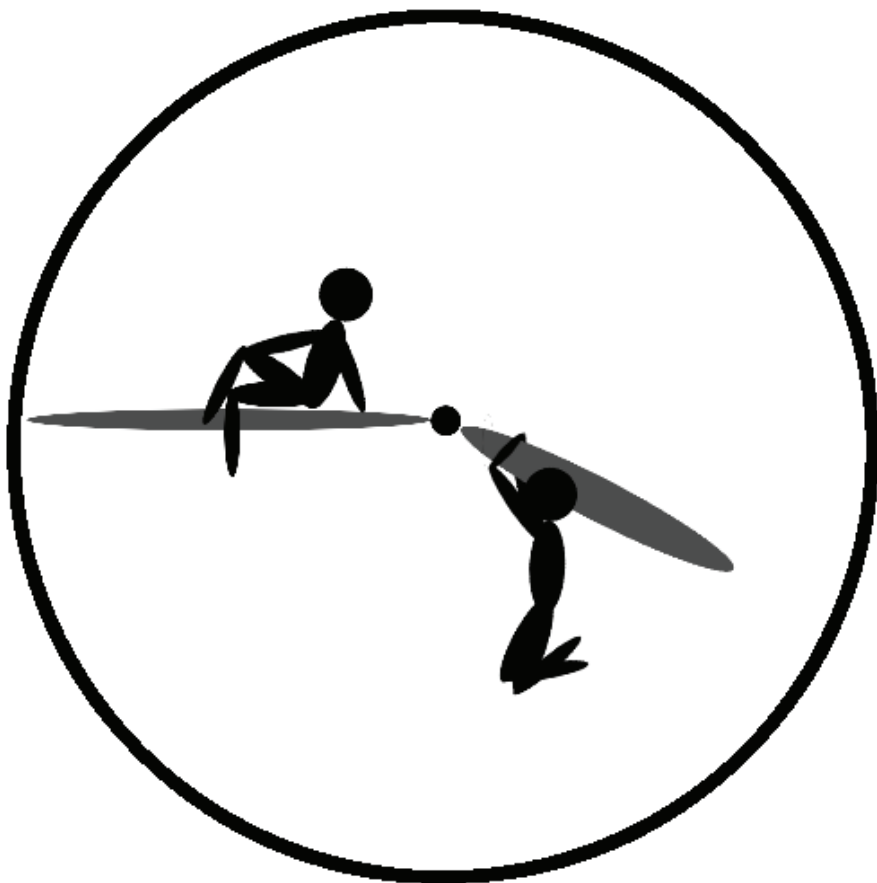
Tak som sa snažil.
Tak veľmi
Tak som sa snažil.

Vidím tvoju tvár
A viem, že konečne som tvoj
Našiel som všetko o čom som si
myslel, že je stratené
Zavolala si moje meno
Prišiel som k tebe po kúskoch
A teraz ma môžeš zoceliť.

Preklad:
NightmareOnSunrise
supermusic.sk

O RUTINE

My, ľudia, sa na rutinu často sťažujeme, cítime, že je niečo zle, keď do nej upadneme. Neustále hovoríme, že potrebujeme zmenu, nový dych, nový začiatok. Ale čo ním chceme začať? Ustavičnú zmenu? Nie je to, po čom túžime, iba iná rutina? "Dobrá rutina?"

ČAS

Keď sa pozrieme na plynutie času, možno v prvom rade vidíme zmenu ročných období, skutočnosť, že už nič nikdy nebude také ako predtým. Lenže plynutie času je plné rutiny. Sekunda za sekundou, minúta

za minútou, hodina za hodinou plynú rovnako. Hoci sa nám roky zdajú veľmi rôzne, vždy príde ďalší rok a v istom zmysle sa veľmi podobá na ten predchádzajúci. Je to čistá rutina.

RUTINA V ŽIVOTE

Hneď ako sa v našom živote vyskytne rutina, snažíme sa jej zbaviť. Práve rutina nás totiž ľahko privedie k tomu, aby sme zabudli na to, čo naše konanie znamená, prečo vlastne robíme to, čo robíme. Z konania v našom živote sa stáva automatický proces. Už si ani neuvedomujeme, čo robí naše telo alebo myseľ. Často je to niečo, čo funguje bez nášho vedomého pričinenia.

„DOBRA RUTINA“

K rutine máme prirodzene negatívny postoj. Akonáhle ju objavíme, chceme ju odstrániť a hľadáme zmenu. Môže to byť aj inak?

„Ale keď ty dávaš almužnu, nech nevie tvoja ľavá ruka, čo robí pravá.“ (Mt 6,3)

Nie je presne toto rutina? Dávať almužnu iba tak, automaticky, bez toho, aby sme sa tým dlho zaoberali, bez dlhých príprav, bez veľkej pompy. Iba tak.

Samozrejme, so zaužívaním by sme nemali ostať iba pri almužne, ale rovnako dobre si ju môžeme spraviť z iných dobrých skutkov. Alebo z určitej modlitby. Zaužívať si robiť dobré veci bez toho, aby sme sa pozastavovali nad tým, či sa nám chce, či máme čas, iba tak. Rutinne.

ZÁKLAD „DOBREJ RUTINY“

Čo by sme mohli chcieť za základ dobrej rutiny? Dobro. Dobro, ktoré budeme konať stále, pravidelne. Ak sa pozrieme do Katechizmu, môžeme tam nájsť veľmi podobnú definíciu:

„____ je navyknutá a pevná pripravenosť robiť dobre. Umožňuje človekovi nielen uskutočňovať dobré skutky, ale konať to najlepšie, čoho je schopný. ____ná osoba sa so všetkými silami, citom a duchom usiluje o dobro, smeruje k nemu a uskutočňuje ho v konkrétnych situáciách.“

Cieľom ____ného života je stať sa podobným Bohu.“ (KKC 1803)

ZAUŽÍVAŤ SI ROBIŤ DOBRÉ VECI BEZ TOHO, ABY SME SA POZASTAVOVALI NAD TÝM, ČI SA NÁM CHCE, ČI MÁME ČAS, IBA TAK. RUTINNE.

Rýchlym pohľadom do Katechizmu katolíckej cirkvi zistíme, že chýbajúcim slovom je čnosť. Zoberme si za základ našej novej rutiny teda čnosti.

A ČO ĎALEJ?

Mohli by sme sa lepšie pozrieť na našu novú rutinu. Katechizmus nám v ďalších častiach predstavuje ľudské čnosti:

„Ľudské čnosti sú pevné postoje, trvalé náklonnosti, navyknuté dokonalosti inteligencie a vôle, ktoré riadia naše konanie, ovládajú naše city a riadia naše správanie podľa rozumu a viery.“ (KKC 1804)

Uprostred ľudských čností je obzvlášť kladený dôraz na štyri: múdrosť, spravodlivosť, sila a miernosť. Tieto slová určite poznáme všetci, ale vieme skutočne, čo sa za nimi skrýva? *Múdrosť* nám pomáha rozhodovať sa pre dobro a voliť tie správne prostriedky na jeho dosiahnutie. Vďaka nej konáme morálne a tiež vedie úsudky svedomia. Druhou čnosťou je *spravodlivosť*. Poznáme ju ako stálu a pevnú vôľu dávať bližným to, čo im prináleží. *Sila* zabezpečuje človeku pevnosť a stálosť v nasledovaní dobra a prekonávaní ťažkostí. Práve vďaka nej je človek schopný zrieknuť sa a obetovať aj vlastný život. *Miernosť* dáva človeku nadvládu nad inštinktm. Mierny človek usmerňuje city a túžby na dobro, zachováva zdravý zdržanlivosť a „*nechodí za tým, po čom srdce túži*“ (Sir 5,2).

Na záver vám prajem pevnú vôľu pri budovaní tej správnej rutiny čnostného života.

Daniela

S KÝM SI?

Ľudia sa odjakživa báli zostať sami. Báli sa nadprirodzenosti. Báli sa a stále sa aj budú báť. Jedným takýmto strachom, aj keď možno nie tak citeľným, je strach z rutiny. Ľudia sa boja, že sa zastavia, že sa dostanú do určitých koľají a stanú sa väzňami vlastného života. Preto hľadáme niečo iné, niečo, čo by nám mohlo odlíšiť deň od každého iného dňa.

Sám Ježiš žil niekoľko rokov v rutine. Doma pri Panne Márii a Jozefovi pomáhal s domácimi prácami v poslušnosti a tichosti. Ježiš nám išiel príkladom. Rutiny sa nemáme báť, len sa v nej máme naučiť žiť. Tešiť sa z maličkostí ako je úsmev, pohľad, dotyk. Naučiť sa ich prijímať a tešiť sa z nich každý deň. V živote si neustále niečo prajeme. Keby to, alebo to..., ale určite by bolo lepšie. Raz som čítala, že existujú dve možnosti. Jedna, že si niečo strašne želáme a nemáme to. A

druhá, ešte horšia, že to dostaneme. Sme si istí, že si vieme správne priať? Často si totiž prajeme veci, ktoré vlastne ani nepotrebuje. A keď ich dostaneme? Zistíme, že sme boli omnoho spokojnejší predtým a že to, čo nám chýbalo, sme vlastne vždy vlastnili, len si to cez našu túžbu po niečom nepodstatnom neuvedomíme. Alebo si to uvedomíme, až keď to stratíme... Vážme si veci okolo seba a naučme sa žiť s nimi naplno. Koho máš práve pri sebe?

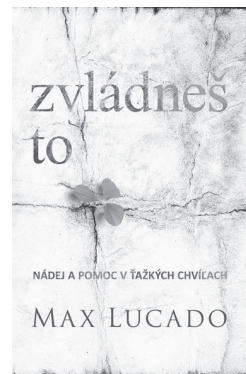
Mony

FOTO: renzoespósito.com

ZVLÁDNEŠ TO

MAX LUCADO

Každý človek má svoje problémy. Aj ten na prvý pohľad najšťastnejší človek na svete čelí rozhodnutiam a životným skúškam, ktoré sa ho snažia zraziť k zemi. A keď padáme tisíce krát, na jazyku máme často otázku, aký to má význam? Prečo sa to stalo práve mne? Kde hľadať silu a motiváciu znovu vstať? V hľadaní odpovedí na tieto otázky vám isto pomôže nová knižka od Maxa Lucada z výstižným názvom „zvládneš to“.

Celou knižkou sa tiahne známy biblický príbeh Jozefa, ktorý sa „vďaka“ svojím bratom dostal do egyptského zajatia. Povieť vám, nikdy by mi nenapadlo, že v takom na pohľad banálnom príbehu sa môže ukrývať toľko skrytej múdrosti. Jozef to v živote naozaj nemal ľahké: odvrhnutý rodinou, hodený do jamy, uväznený v Egypte, ... A keď sa mu konečne podarilo niečo získať, znova všetko stráca a je uväznený.

Po prečítaní pár kapitol som si povedal, že by bol z toho fakt super námet na film. Niečo na štýl *Rocky Balboa*, alebo *Statočné Srdce*, proste o chlapíkovi, ktorý to nikdy nevzdá. Aj keď to už vyzerá beznádejne. Maxove slová dokážu takéto príbehy - a verte mi v knihe ich nie je málo - neuveriteľne oživiť, ako by sa odohrávali priamo pred vami. Vďaka tomu sa vám naozaj vryjú do pamäti. Sú to udalosti z bežného života ale aj zázračné príbehy, pri ktorých vám behajú zimomriavky po chrbte.

K týmto príbehom, ktoré otvárajú každú kapitolu, Max prikladá svoje úvahy, postrehy a skúsenosti zo života. A čo

je hlavné, rozpráva o nádeji. A to takej, o ktorú sa môžeme oprieť „aj keby traktory padali“. Jeho zamyslenia ponúkajú odpoveď na ťažké životné otázky a otvárajú vašu myseľ pre veci na ktorých v živote naozaj záleží.

LÁSKA K BOHU NECHRÁNI PRED KAŽDOU BOLEŠŤOU, ALE CHRÁNI V KAŽDEJ BOLESTI.

Opäť sa mi raz dostala do rúk knižka od Maxa Lucada a opäť môžem konštatovať, že ma nesklamal. Musím povedať, že ma naozaj povzbudila. Knižku prečítate za dva či tri večery, no myšlienky z nej vás budú prenasledovať niekoľko nasledujúcich dní. A ak sa im otvoríte, môžu vám pomôcť pochopiť straty života a dať silu nevzdať sa aj keby... však viete čo.

Na záver prikladám jeden tematický citát: „*Láska k Bohu nechráni pred každou bolesťou, ale chráni v každej bolesti.*“ Švajčiarsky teológ Hans Küng.

Tomáš G.

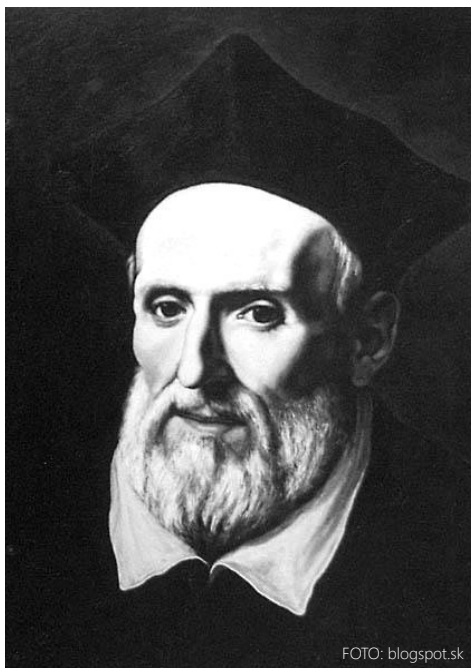
TENTO TITUL NÁM VENOVALO VYDAVATEĽSTVO KUMRAN.

KNIHY SI MÔŽETE POŽIČAŤ V KNIŽNICI V PASTORAČNOM CENTRE.

SV. FILIP NERI

SVĚTÝ KOMEDIANT, TULÁK, POULIČNÝ MISIONÁŘ, KŇAZ (1515 - 1595)

Ideálny návštevník kostola tu u nás je pri nedeľnej bohoslužbe bezchybne oblečený, je sociálne nenápadný, má dobré za-mestnanie, dbá, aby sa jeho deti slušne správali a nemáva žiadnych pochybných priateľov. Svätí by neboli vždy ideálni návštevníci kostola. Svätí chodia dosť často otrhaní, potĺkajú sa po svete, kašľú na zaistenie príjmov, občas sa dostávajú do konfliktu s vrchnosťou, obklopujú sa podozrivými existenciami a hlavne sú nepríjemne nápadní. Och, ako sú nápadní! Ich jediným ospravedlnením je srdce plné neskrotnej, bláznivej lásky. Lásky k Bohu a ku všetkým a ku všetkému..

Také podivuhodné individuum bol aj Filip Neri, známy vtipkár, zbožný klaun, samozvaný dvorný šašo mocných a vážnych osobností. Dobrý tatko, Don Quijote a bystrý karikaturista svojho okolia v jednej osobe. Bláznivý chlap, pred ktorého výsmechom si nebol istý žiadny vysoko postavený úradník vo svojej škrobenej dôstojnosti a predovšetkým žiadna domýšľavá prázdna hlava, no z ktorého predsa vyžarovala odzbrojujúca dobrota a ľudskosť.

Narodil sa 21. júla 1515 v štvrti San Giorgio vo Florencii. Jeho otec Francesco bol zle plateným notárom, jeho matka zomrela veľmi skoro. V osemnástich rokoch ho otec poslal k strýkovi Romolovi do San Germana a Monte Cassina. Romolo, bezdetný kupec, mal synovi chudobného notára zaobstarat' čiastočne zabezpečenú budúcnosť. Romolo bol rád, že mal pri sebe príbuzného, ktorý mu vypomôže ako pomocník a po dostatočnom výcviku v obchodníckej praxi sa bude raz môcť ujať jeho obchodu. Filip nemal obchodnícky talent. Bol príliš naivný, príliš poctivý,

a keď napríklad v dialke zbadal žobráka, nedalo mu to, aby neotvoril mešec alebo pokladňu. Radšej ako v miestnosti s účtovnými knihami sa zdržiaval u benediktínov v kláštore Monte Cassino, vysoko nad malým dedinským mestečkom. Tu sa zoznamoval s dobrodružnými príbehmi zo života starých egyptských pustovníkov a hovorieval: „To boli chlapi podľa môjho srdca.“ Jedného dňa oznámil strýkovi Romolovi, že sa zrieka dedičstva, ktoré by mu bolo pripadlo, zničil rodokmeň, ktorý mu dal otec na cestu, a vydal sa pešo na cestu do Ríma, úplne bez peňazí a vybavený iba niekoľkými košeľami.

V Ríme ho do svojho domu prijal pápežský riaditeľ colného úradu Galeotto Caccia, ktorý riadil florentský colný úrad v Ríme a krajana našiel niekde na ulici. Filipovi boli zverení do výchovy dvaja Caciiovi synovia. Z obidvoch sa stali kňazi. Aby ušetril olej, čítal v noci pri okne vo svetle mesiaca životopisy svätých, zábavné historky, populárne duchovné piesne, jedno-ducho, čo mu prišlo pod ruku.

Filip Neri našiel priamu cestu, keď zo-

stúpil k prvopočiatku kresťanstva, do katakomb. Bola to nebezpečná odvážnosť, lebo vtedy, v dobe, kedy neexistovala pamiatková starostlivosť ani turisti, boli oficiálne prístupné iba Sebastiónove katakomby. Cieľom jeho nočnej púte bol i náhrobok Caecilie Metelly na Via Appia. K spánku sa najradšej ukladal na schodoch niektorej prastarej baziliky. V tých rokoch tiež počúval prednášky na pápežskej vysokej škole, nesúcej meno „Sapientia“, a v škole augustinianskych eremitov. Keď počas jednej treskúcej zimy vypukol v Ríme strašný hladomor, patrila k prvým pomocníkom. A potom objavil tento najúbohejší z týchto úbožiacov chorých v nemocniciach. Filip začal prichádzať do nemocníc na miesta zúfalstva, utešoval, povzbudzoval, trpezlivo počúval, upravoval lôžka, umýval chorých, čistil miestnosti.

Hovoril tiež o Bohu, ale nenaháňal strach hnevom a trestom z neba, skôr sa delil s ostatnými o šťastie, ktoré nachádzal v Božej blízkosti. Jeho evanjelium je radostné posolstvo a Boh, v ktorého verí, zrejme rozumie žartom.

Vo svojich 30 rokoch zanechal tulácky život a so svojím spovedníkom a niekoľkými jednoduchými laikmi založil „Bratstvo Sv. Trojice pre pútnikov“. Pomocná organizácia pre tisíce pútnikov prichádzajúcich do Ríma bola naliehavo potrebná, lebo vtedy ešte pútnici nemohli prísť lôžkovým vozňom a ubytovať sa niekde v hoteli.

Dlho odmietal konať podľa rady svojho spovedníka (dať sa vysvätiť za kňaza). Nakoniec prijal sviatosť kňazstva v 36 rokoch, v roku 1551. Filip žil v bývalej kláštornej budove vedľa San Girolamo della Carita, kostola florentskej štvrte. Denne sa tu slúžilo niekoľko omší. V spovednici, kde Filip trávil 15 hodín denne, sa stretával s ľuďmi, s ktorými prišiel do styku počas svojich potuliek mestom, a nevzdal sa ich ani teraz. Pol Ríma chcelo, aby ich spovedal „svätý“. Hovorilo sa, že Neri pozná hriešnikom na nose, aké majú zlé návyky.

Extázy a stavy známe z parapsychológie boli u neho úplne normálny stav. On sám spomínal, že počas svätodušných

sviatkov roku 1544 pri modlitbe v katakombách mu do úst vkrúla „ohnivá guľa“ a prenikla až do srdca. Od tej doby mal srdce neobyčajne zväčšené, krv sa búrlivo hrmula proti chlopniam, a keď sa rozčúľil alebo slúžil omšu, srdce mu tlklo nahlas ako kladivo. Keď Filip zomrel, pitvali ho najvýznamnejšie osoby lekárskej vedy a zistili, že dve rebrá blízko srdca sa uvoľnili zo svojich chrupaviek a špice boli obrátené smerom von. Srdce a artéria boli podstatne zväčšené. S týmto jedinečným fenoménom musel Neri žiť päťdesiat rokov. Pri obliekaní alebo čítaní breviára niekedy odrazu uprostred nejakého pohybu stuhol a stál tak aj celé hodiny. Vnútorným vzrušením sa niekedy chvel tak, že vedľa neho nikto nemohol vydržať. Pritom chcel tieto bolestné skúsenosti Božej prítomnosti za každú cenu odvrátiť, aby nedával poverčivým ľuďom podnet k obdivu. Filip prichádzal na stále grotesknejšie nápady, aby sa chránil pred stavmi extázy a aby odvrátil pozornosť žasnúceho publika. Nikto nesmel vidieť, ako sa nepatrného kňaza zmocňuje Boží Duch.

Pre Filipa bol humor uvedomelý životný postoj a čosi ako morálny príkaz. Podľa neho neexistuje „pravá čnosť bez radosti“. Kľúčom k životu sv. Filipa je: „*Radostná myseľ posilňuje srdce a dáva vytrvalosť v dobrom; kto chce slúžiť Bohu, má byť preto stále plný radosti.*“ A ešte: „*Posvätná veselosť je pravá cesta, aby človek zostal dobrý.*“

Takí bezstarostní ľudia ako Neri ukazujú, že Boh nie je žiadnym mrzútom, ktorý chce ľuďom pokaziť radosť z krás zeme a zo života. Nevedia si predstaviť nebo bez smiechu.

Jednej noci v r. 1595, keď mal Filip takmer osemdesiat rokov, umrel v pokoji. Bolo to 26. mája. Muž, ktorý bol za neceľé tri desaťročia vyhlásený za svätého, na smrteľnej posteli plakával a zúfalo sa priznával svojim priateľom, tentoraz bez žartu: „*Nikdy som neurobil nič dobrého, nič, vôbec nič! Ak sa uzdravím, zmením svoj život.*“

Julia

ZDROJE:
<http://www.ruksak.sk/neri.htm>

FOTO: stripgenerator.com

JE PRE NÁS BOH RUTINA ALEBO MY PRE NEHO?

OLIVER: „Nestáva sa po rokoch chodenia do kostola pre kresťanov svätá omša len akousi rutinou, dobrým zvykom? Čo ak sa niekto dostane do fázy: „Chodím tam len preto, lebo som od malička chodil a tak sa to patrí.“ Má to vtedy vôbec zmysel?“

BOHUŠ: „Na rutinu - ako bezduchú činnosť si treba dávať pozor. Môže sa vkradnúť do rôznych oblastí nášho života, teda aj do duchovnej. Pre kresťanov by viera v Boha mala byť niečím živým - je to vzťah s Bohom, do ktorého treba vložiť svoje srdce... Ak je však pre niekoho kostol iba rutinou - i tak to má zmysel - Boh si vie všetko použiť, aby sa nám nejakým spôsobom prihovoral a dotkol sa nášho srdca.“

OLIVER: „Ako však bojovať s rutinou v živote? Čo robiť pre to, aby človek do nej neskľzol, prípadne aj z nej vyťažil niečo osožné?“

BOHUŠ: „Žijeme v uponáhľanej dobe. Často sa stáva, že niečo robíme, ale v mysli sme úplne niekde inde. A tak naša pozornosť už nie je pri danej činnosti alebo osobe. Ak si toto dokážem uvedomiť, môžem na tom začať pracovať. A to tak, že budem vedome prežívať prítomný okamih. Ako sa hovorí: „Menej je niekedy viac.“ Je

to pre nás výzva, aby sme sa počas dňa vedeli trochu zastaviť a opýtať sa seba: počúvam svojich blízkych, vkladám do svojej práce, do svojich vzťahov seba samého...?“

OLIVER: „A baviť to vôbec Boha s nami? Stále padáme do hriechu, potom sa vyspovedáme, chvíľu poslúchame, zase sa pošmykneme a tak stále dookola. Nie je to aj pre Neho rutina? Odpúšťať, dôverovať nám a potom sa opäť sklamať?“

BOHUŠ: „Náš Boh je úžasný, nikdy sa pre Neho nestaneme rutinou, veď dal za nás život, aby sme mohli opäť s Ním žiť večne. Stáli sme ho tak veľa, musí nás mať nesmierny rád. Toto vedomie, že sme tak veľmi milovaní Bohom, by nás malo zbaviť akejkoľvek rutiny, ľahostajnosti, vlažnosti. Veľmi pekne to vystihol náš svätý otec František:

„Boh sa nikdy neunaví, aby nám odpustil! Problém je v tom, že my sa unavíme, my nechceme, unavíme sa prosieť o odpustenie. On sa nikdy neunaví odpúšťať, ale my sa unavíme žiadať o odpustenie. Nikdy sa neunavme! On je milujúci Otec, ktorý vždy odpúšťa a má milosrdné srdce pre každého z nás.“

Adá + Sa

ČOKO-MARGOT-TUZEMO

Milé gazdinky,

určite veľmi dôverne poznáte ten pocit, keď vás nečakane prepadne neodolateľná chuť na niečo sladké. V tom lepšom prípade sa nachádzate v blízkosti potravín alebo susedy, o ktorej je známe, že má tajné zásoby cukrovíniek vždy po ruke. No pozor, aby ste sa neocitli v informačnom zajatí týkajúcom sa napríklad inej susedy, najnovších lekárskech vychytávk a iných senzácií, ktoré by mohli trvať aj dve a viac hodín... Najlepšie ako predísť podobnej zúfalej situácii, je pripraviť sa vopred tým, že si niečo upečiete. Máte rady čokoládu Margot? Ak áno, pozorne čítajte ďalej.

POTREBUJEME

150 g Margot čokolády
štipku mletej škoric
2 vajcia
200 ml mlieka
160 g práškového cukru
2-3 PL oleja
2 PL rumu
240 g polohrubej múky
1 prášok do pečiva

POSTUP

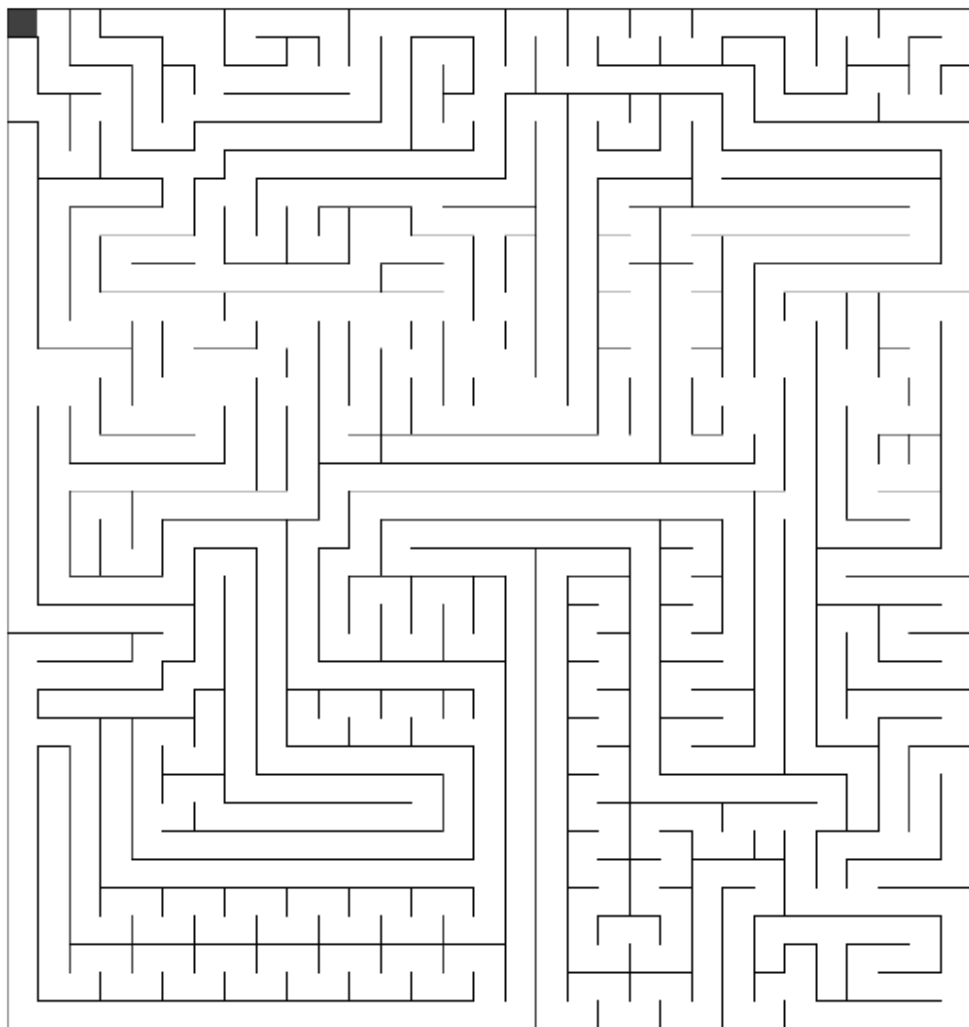
Najskôr urobíme malý test. Nadviažeme očný kontakt s čokoládou Margot položenou na stole v bezpečnej vzdialenosti a pozorujeme. Popri tom si všímame, ako naše telo reaguje. Ak vám z kútikov úst tečú sliny, odložíme čokoládu bokom a test opakujeme až o pár hodín, prípadne po výdatnom obede. Keď zvládnete ustáť aj omamnú vôňu po odstránení obalu čokolády, môžeme pokračovať v príprave. Margot postrúhame a zmiešame s trochou mletej škoric. Ak vám náhodou opäť začína klesať morálka a túžite ochutnať čokoládu, štipec na nos by mohol byť nápomocný. Sladký biely prášok už tradične pofarbíme žltkami z vajec, pomastíme olejom, mliekom i múkou s kypriacim

práškom. Milovníčky dobrej nálady bez vodičského oprávnenia môžu smelo priliat' obľúbený „tuzemák“, ostatným by mali stačiť dve lyžice. Do zmesi pridáme šľahnutý bielok z vajec, Margot so škoricou a poriadne premiešame. Vymastíme, vysypeme plech a pečieme na 180° približne 15-20 minút. Za ten čas si pripravíme čokoládovú polevu a spravíme poslednú košтовku „tuzemáku“, či náhodou neklesol na kvalite, aby sme sa uistili, že sa ho oplatí ešte odložiť. No a ak sme to s ochutnávkou neprehnali, koláč by mal krásne rozvoniat. Na záver sa naň pokúsime rovnomerne trafiť polevu, uvaríme si kávu, čaj, prípadne kakao a podávame ;-)

Adá

BLUDISKO

NÁJDI CEASTU VON

Zdravotná sestra sa nakloní nad posteľ a vraví pacientovi: „Až príde lekár, povedzte mu niečo povzbudzujúce, lebo váš zdravotný stav mu robí veľké starosti!“

Príde Škót k doktorovi a hovorí: „Pán doktor, zadrela sa mi trieska do jazyka, mohli by ste mi ju vybrať?“ Doktor na to: „Trieska v jazyku? A to už ako?“ „No, viete, vylial sa mi glg whisky na zem!“

Ide muž okolo cintorína a vidí, ako hrobár vykopáva všetky hroby. Nejde mu to do hlavy, tak ide za ním a pýta sa ho: „Počuj, hrobár, a prečo vykopávaš všetky tie hroby?“ A hrobár mu na to hovorí: „Ale, hovorili mi, že tu je bomba, tak evakuujem.“

Prečo ruské rádio v zákрутách nehrá? Muzikanti sa musia držať.

VTIPY

Učiteľka dala žiakom slohovú úlohu s témou: Keby som bol riaditeľom firmy. Všetci žiaci sa pustili do písania, iba Matej nie. „Prečo nepíšeš?“ pýta sa učiteľka. „Čakám na sekretárku.“

Policajt čaká na manželku na stanici. Staničný rozhlas hlási: „Rýchlik z Prahy má hodinu meškanie.“ „To je celá ona,“ povzdychne si policajt, „nikdy nemôže prísť načas.“

Dvaja kovboji hrajú karty a jeden skríkne: „Vyhral som, mám štyri esá a jedného kráľa!“ Druhý odpovie: „Prehral si, starý. Ja mám revolver.“

Policajt príde šťastný domov a hovorí manželke: „Drahá, konečne ma povýšili!“ „A akú hodnotu ti dali?“ „Hodnotu mi nedali, ale dali mi väčšiu križovatku.“

Prečo má medveď kožu? Lebo v pršiplašti by vyzeral blbo.

Na súde: „Obžalovaný, tak vy budete stále tvrdiť, že ste po postihnutom hádzali iba rajčiny?“ „Áno, pán sudca.“ „Tak ako mi vysvetlíte, že je samá podliatina?“ „Noooo, tie rajčiny boli v bedničkách.“

Príde muž s ľadovým medveďom na reťazi do chovproduktu, začne tam všetko rozbíjať a kričí na predavačku: „Kde je ten chlapík, čo mi minulý rok predal bieleho škrečka?!“

